

gennemført paa den Maade, at denne Formuegrænse bliver nedsat, sat ned til 7 000 — 8 000 Kr., og at saa det, der derved indvindes, bliver lagt til paa de laveste Sætter. Til Gengæld vil jeg meget ønske, at vi maa være fri for det aarlig tilbagevendende Krav om Hjælp til Brændsel. Skal der ske en Ændring af Loven — om det er nødvendigt, maa vel komme frem under Udvalgets Arbejde —, ønsker jeg den foretaget paa den Maade. Jeg tror, det vil vække almindelig Tilfredshed, finde Forstaaelse og Paaskønnelse blandt det store Flertal af Vælgere.

Med Hensyn til Princippet Forsikring eller Understøttelse vil jeg gerne have Lov til at melde mig som en ubetinget Tilhænger af Forsikring. Jeg tror, det vil være til Lykke for Samfundet, saavel for Yderne som for Nyderne, hvis vi kunde naa dertil. Dette Princip er jo anerkendt og lovfæstet i Lovene om Sygekasse-, Invaliditets- og Arbejdsløshedsforsikring, og efter mit Kendskab til disse Love virker det udmærket og tilfredsstillende dér. Men naar det er Tilfældet, hvorfor kunde Princippet saa ikke ogsaa gennemføres i vor Aldersrentelovgivning? Jeg haaber, der maa vise sig at være Villie dertil, og bliver det Tilfældet, finder vi sikkert ogsaa nok Vejen.

Til Slut vil jeg gerne have Lov til at rette et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister. Det er allerede omtalt af mit Partis ærede Ordfører Hr. Kragh, men det gør vel ikke noget at gentage det, og Spørgsmaalet er da dette: hvor langt er den Kommission, som i sin Tid blev nedsat af den daværende Indenrigsminister for at overveje Spørgsmaalet om Muligheden for at kombinere Aldersrenten med en Folkeforsikring, og hvis Formand, som vi ved, er Professor Sindballe, kommet i sit Arbejde? Kan vi snart vente en Betænkning fra den? Jeg tror at turde sige, at paa en saadan Betænkning ventes der stærkt.

Vanggaard: Som det er blevet paa-peget af flere Talere tilhørende mit Parti, er vi nu ved Aldersrenteloven kommet op paa meget store Udgifter. I det foreliggende Lovforslag opgøres Udgifterne, hvis disse Ændringer gennemføres, til en 85½ Mill. Kr. Man foreslaar her en Forøgelse af en Snes Millioner Kroner i en Tid, hvor der tales om, at vi ingen Penge har til offentlige Arbejder, hvor vi maa stille offentlige Arbejder i Bero, Arbejder, som i alt væsentligt vil medføre Udgifter til Arbejdsløn. Til alt dette har man ikke

Raad i disse Tider af Hensyn til Statens Finanser, men man har nok Raad til at foreslaa en Snes Millioner mere til en enkelt social Lov og ligeledes en meget betydelig Forhøjelse til Enkeloven. Og man kan vente, at naar Aldersrenteloven bliver mere brugt, naar flere og flere i Kommunerne, som har den Alder, der skal til, og de Formuebetingelser, som kræves, giver sig til at bruge Loven, vil vi i Løbet af kort Tid være oppe paa en Hundrede Millioner for Stat og Kommune. Det vil sige, at en enkelt social Lov tager lige saa meget som en Fjerdepart af alle Statens Udgifter. Og naar man i en vanskelig finansiel Tid foreslaar en saadan Udgiftsforøgelse paa en 20 Mill. Kr., hvilke Udgiftsforøgelser kan man saa ikke vente, naar vi faar flere Penge, faar Pengerigelighed? Det behøver jeg ikke at udmale. Det vil dog sikkert være umuligt at gaa videre frem i Udgiftsforøgelser paa Grundlag af denne Lov, og derfor har ogsaa mit Parti og dets Ordfører (Kragh) taget det Standpunkt: Skal vi videre, maa det ske ad Forsikringsvejen, saa maa Folk selv spare noget op. Der er jo heller ingen andre Lande, hvor man er gaet til forholdsvis saa store Udgifter. Det synes, som om mere kræver mere. Jeg skal ikke sige noget ondt om den Aldersrentelov, vi vedtog. Jeg har selv stemt for den, fordi jeg mente, dens Princip var bedre end den gamle Lovs, og det Standpunkt staar jeg fremdeles paa. Jeg mener, den betyder en betydelig Forbedring, selv om ogsaa Udgifterne blev forøget. Men jeg kæmpede den Gang for, at vi skulde have Loven forbedret med en Folkeforsikring, og vi er nu naaet dertil, at dette Standpunkt har vundet Sejr hos os. Vi kan ikke gaa videre, medmindre man faar en Supplering med Forsikring. Vi har faaet en Kommission nedsat, og jeg vil gerne slutte mig til den ærede foregaaende Talers Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, om vi snart kan vente at høre fra den, om vi derfra kan faa Forslag til Supplering af Aldersrenten. Det synes jo, som om dette Spørgsmaal i Øjeblikket er aktuelt. En saadan Forsikring vilde nemlig være en god Valutaforanstaltning. Mit Parti foreslog forud for sidste Valg en Lov om Tvangsopsparing for at forbedre vor Valuta. Vi var ene om at kæmpe for det ved Valget, og vi vandt ikke noget Flertal for Tanken. Jeg tror ogsaa, det havde været vanskeligt at gøre det, isoleret som denne Valutaforanstaltning var, omgærdet med en uhyre Mistanke om, at disse Penge saa man